

végül megpillantottam azt a megdöbbentő jelenetet, ahonnan a hőhullámok indultak: a fényárban úszó keresztveződésben tízezer ember őrizte testével a felüljáró hidat, és szenvedélyesen, teli torokból énekelte együtt az éjszakai égre a nemzeti himnuszt: „Vérünkéből és húsunkból építsük fel az új Nagy Falat! A nemzet a legveszélyesebb időszakába ért, mindenkinek muszáj egy utolsót kiáltania! Előre! Előre! Előre! Millió szív egyként dobban...” A fegyvertelen, de hittel teli emberek biztosak voltak abban, hogy pusztá testükkel megállásra kényszeríthetik a katonákat és a harcjárműveket. Egybegyűlve olyanok voltak, mint egy fortyogó edény, egyenként pedig mint a lobogó fáklya.

Kulcsfontosságú pillanat volt ez az életemben. Mindeddig az gondoltam, hogy a fény távolabbra jut, mint a hang, és a hang messzebbre száll, mint a test melege. De az addig eltelt huszonkilenc évemben végig tévedésben voltam. Azon az éjszakán megtapasztaltam, hogy ha az emberek eggyé válnak, a hangjuk messzebbre jut, mint a fény, és testük melege még annál is messzebbre száll. Így végre megértettem, mit is jelent a szó, „nép”.

Molnár Zsolt Artúr fordítása

A bölcsességbe kapaszkodom

TARJÁNI IMRE

*Ha hordólakó lennék, mint Diogenész,
nem ismerném az írásokat és a történelmet.
Nem tűnne fel a szegénységem.*

*A hitekről és a hirdetésekről nem hallanék semmit,
mert ami jó, az nem változik naponta,
és a szépség akkor is ragyog, ha letakarják.*

*A pénzváltás sem érdekelne többé,
uzsorások nélkül hallgatnám a tengert.*